

egentlig Anklageproces. Hvad særligt angaaer de i § 4. indeholdte Bestemmelser, bemærkes, at det er forudsat, at Justitiarius i Kriminal- og Politiretten i hvert enkelt Tilfælde skal bestemme, hvilken Afdeling der skal behandle den paagjældende Sag. Fra Hovedreglen, at Sagernes Behandling skal foregaae offentligt, er det anseet nødvendigt at gjøre en Undtagelse, naar Dommeren finder, at en Sag paa Grund af dens særegne Bessaffenhed, f. Ex. af Hensyn til Sædeligheden, bør foretages for lukkede Døre, hvilket ogsaa stemmer med det i forrige Samling Rigsdagen forelagte Udkast, § 4, hvis Bestemmelser i saa Henseende ere tiltraadte af Folketinget.

ad §§ 6 og 7.

For at lette Sagernes Behandling og gjøre det muligt, at de i Reglen ikke skulle kunne vare udover eet eller to Retssmøder, er det i Reglen anseet unødvendigt, at egen Tilstaaelse, saaledes som den nuværende Praxis medfører, søges stadfæstet ved Sagens øvrige Omstændigheder. Ligeledes ere alle overflødige Tilsigelser søgte undgaaede, idet de Paagjældende, hvor det er gjørligt, modtage Tilsigelse til et paafølgende Møde under selve deres Nærværelse i Retten.

ad § 8.

Da det ofte ikke vil være muligt forud at bestemme, om en Person vil blive at afhøre som Vidne eller som Sigtet, eller hvad Afhørelsen vil komme til at angaae, og da det undertiden endog kan være betænkeligt at angive, i Anledning af hvilken Sag Forklaringerne skulle afgives, fordi Man derved kan befrygte at see Sandheden undertrykket, er det anseet nødvendigt, at det gjøres afhængigt af Dommerens Skøn, om Sagens Bessaffenhed medfører at Undersøgelsen vilde lide ved at en saadan Meddelelse stæer til dem, der tilsiges.

For at kunne bevage Vidner til at opfylde den dem paahvilende Borgerpligt at møde og afgive deres Forklaringer, maa der derhos fastsættes høiere Bøder end de i den nuggjældende Lovgivning bestemte, hvilke oftere have vist

sig at være altfor ringe til at fremtvinge Møde og Afgivelse af Forklaring.

ad § 9.

At Tiltalte, hvor Lovovertrædelsen kun kan medføre en Bøde, maa kunne dømmes, naar han, efterat han paa behørig Maade er tilfagt, udebliver uden at godtgjøre lovligt Forsald, er en nødvendig Følge af, at Man ikke har noget Middel til at fremtvinge hans Møde, ligesom Nødvendigheden af at faae disse Sager paafjendt med Hurtighed og uden Tidsspilde, kræver, at Man ikke giver ham videre Barsel. Det Samme maa ogsaa gjælde med Hensyn til den Tiltalte, der møder uden at ville afgive Forklaring, da det idetmindste maa kunne fordrøes af ham, at han erklærer sig over den ham paafjendte Lovovertrædelse, naar han ikke vil, at Sagen skal gaae ham imod. For det Tilfælde, at den Straf, som vil være at idømme den Paagjældende, er eller kan blive forporlig, indeholder den nuggjældende Lovgivning allerede tilstrækkelig Hjemmel til efter udstedt Anholdelsesordre at lade Tiltalte afhente med Magt, og der er af denne Grund ikke optaget nogen Bestemmelse derom i Paragrafen.

ad § 10.

Naar Sagen ikkun kan medføre Bøder, har Man troet at kunne give Tiltalte Ret til at møde ved en Anden, som han dertil befuldmægtiger; men han maa da selv bære Følgen af, at han lader møde ved en Fuldmægtig, der ikke er tilstrækkelig beredt paa at give Retten de fornødne Oplysninger. Da Følgerne af Udeblivelse skulle betydes Tiltalte ved Tilsigelsen, vil han forud kunne vide, naar han vil kunne møde ved Fuldmægtig.

ad § 11.

Denne § stemmer med det i Folketinget vedtagne Tillæg til det i forrige Samling forelagte Udkasts § 4.

ad § 12.

Som det vil erindres var det i det Rigsdagen i forrige Samling forelagte Udkast til